

Working Apart Together

WAT.

Niels van Eijk en
Miriam van der Lubbe
tm 20 okt
Vivid Vormgevingsgalerie,
William Boothlaan 17A,
Rotterdam
open di tm zo 12-18

Machteld Leij

Een zwaaiende Barbie van chocola, een snoepjesketting van paracetamol en andere pijnstillers. Een stoel van alleen koeienhuid, een stoel die je kunt bijknippen als een poedel, met ranke pootjes en toefjes bont. Rare zaken staan bijeen gegroepeerd alsof het een enorme uitverkoop betreft. Vormgevingsgalerie Vivid laat een overzichtstentoonstelling zien van twee vormgevers, die zowel samen aan concepten werken als ook ieder apart hun eigen gang gaan. Vandaar het *Working Apart Together*, de wat-relatie. Hun ontwerpen, zowel dat wat ze samen deden als dat wat ze alleen deden, staan uitgesteld.

Interessant is de wijze waarop simpele concepten leiden tot producten die een speelse, maar tegelijkertijd ook een kritische toon kunnen hebben. Innovatie wordt gecombineerd met commentaar op maatschap-

pelijke ontwikkelingen, zoals de Barbie van ongezond snoepgoed. De belichaming van een onhaalbaar ideaal gemaakt van chocola, een snoepgoed dat dikmakend en ongezond is. Een damestas is een commentaar op het gevoel van veiligheid of het gebrek daaraan: de *Lady Bag Me and my Beretta*, damestasjes als holsters voor wapens, een oneigenlijke combinatie van vorm en boodschap. De agressieve uitstraling van een wapen als elegant damestasje roept een vervreemdend gevoel op.

Het duo toont een overzicht van hun werk van de laatste jaren. In de opstelling is niet aangegeven wie wat deed en wat ze samen ontwierpen. Wel is terug te zien waar de vormgevers hun scholing genoten. Na een verblijf bij het Europees Keramisch Werkcentrum maakte Miriam van der Lubbe op een servies koffie- en theevlekken van bladgoud. De koffie- en theevingen op de vuile vaat die je doorgaans afboent, zijn door Van der Lubbe in goud als dessin opgebracht, waardoor het stijve witte servies een bijzondere levendigheid krijgt. Zo valt op dat de keuze voor bepaalde materialen uiterst belangrijk is. Door voor goud te kiezen, zien

de vlekken er bij voorbaat chique uit. Ook samenwerking met modeontwerpers wordt niet geschuwd: een vilten muts met ruimte voor A4 vellen boven op het hoofd, in het kader van het thema *de vervreemding van de zakken* door modemerck SO van Alexander Slobbe.

De tentoonstelling zelf wordt gepresenteerd als een ontwerp wat de moeite waard is. Een plattegrond met de indeling van de ruimte is pontificaal uitgesteld. Het is vooral vol, vol van slimme vondsten, grappige ontwerpen of ontwerpen met een diepgang. Een wand hangt vol met diverse vormenstudies van de archetypische tafel en stoel in het ontwerp *Wooding*, die in de verte doen denken

aan de architectuur van Rietveld. Telkens dezelfde verticale en horizontale elementen die van grootte en verhouding verschillen, vormen nieuwe sets van een tafel en een stoel.

Van der Lubbe en Van Eijk zijn jonge ontwerpers die als uitgangspunt bij hun ontwerpen een zoektocht aangaan naar de mogelijkheden van materiaal en vorm. Zo is de *Cowchair* van Van Eijk een simpel idee, maar uitermate doeltreffend. Een natte koeienhuid wordt over een keukenstoel gehangen. Na droging behoudt de koeienhuid zijn keukenstoelvorm, waarop je plaats kan nemen, zonder extra ondersteuning. Dit oog voor niet voor de hand liggende

